

Princezná na hrášku

Láskavosť, Úcta, Slušnosť

Rozprávka o princovi, ktorý si nevedel nájsť nevestu. Keď do zámku zavítala záhadná dievčina, ktorá o sebe tvrdila, že je princezná, kráľovná sa ju rozhodla preveriť špeciálnou skúškou – malým hráškom.

8 min

5+

Žila raz v zámku jedna kráľovská rodina – kráľ, kráľovná a ich syn, korunný princ. Princ mal dobré srdce a záležalo mu na svojich poddaných. Každý deň si našiel čas, aby prehodil pár slov s dvorným záhradníkom, kuchárom alebo so služobníctvom. Preto ho mali všetci radi, no a zároveň sa ľuďom v **kráľovstve dobre žilo.**

Avšak princ už dosiahol dospelosť a nastal najvyšší čas, aby sa oženil. Ale on nie a nie si nájsť nevestu. Pochopiteľne, kráľ s kráľovnou z toho mali hlavy v smútku. Núkali mu za nevestu jednu princeznú za druhou, lenže princovi sa ani jedna nepáčila.

„Drahý synku, na zajtra sme pozvali na návštevu spanilú princeznú z Východného kráľovstva,“ prezradili mu. „Uvidíš, azda sa ti zapáči.“ A tak nechali pripraviť honosnú hostinu so všetkým, čo hrdlo ráči.

Keď svitol druhý deň, pred kráľovským zámkom zastavil koč, z ktorého sa ozval veselý smiech stáby **cinkanie zvončekov**. Potom z koča vystúpila usmievavá zlatovlasá princezná s milou tvárou. Natešene sa rozbehla rovno cez záhon kvetov, pričom črievičkami podupala fialky aj snežienky, o ktoré sa záhradníci s námahou starali. Neskôr na hostine tu trošku odjedla, tam kúšтик odhryzla, jedlo zdvorilo pochválila, ale väčšiny dobrôt sa ani nedotkla. Nezjedené lahôdky len rozmarne presúvala po tanieri hore-dolu a popritom ustavične **štebotala veselým hláskom.**

Princovi však neušli smutné výrazy v tvárach záhradníka, ktorému pošliapali hriadky, a kuchára, ktorého jedlom sa tak plytvalo. Nuž pošepol matke: „Mama, toto veruže nie je princezná pre mňa.“ **A bolo po nádejnej neveste.**

„Milovaný synku,“ prihovorila sa princovi na druhý deň kráľovná, „dnes sme pozvali na večeru princeznú zo Západného kráľovstva. Možnože táto sa ti

bude väčšmi páčiť.“

Keď na krajinu padol večer, **na okná komnát začal bubnovať hustý dážď**. Vtedy pred zámkom zastavil ligotavý čierny koč, a v ňom princezná s havraními vlasmi a očami trblietajúcimi sa ako hviezdy. Ani nevystrčila nos z koča, len zavolala sluhov, aby jej prišli položiť na chodník suchý koberec – vraj aby nezamazala blatom podlahy v kráľovskom paláci. Tucto sluhov teda rozkladal koberce a držal dáždniky, aby si veľactená princezná nezafúľala lem drahých šiat. Princezná bez poďakovania preletela okolo sluhov dnu do zámku a pristúpila rovno k princovi.

Lenže princ hľadel kamsi poza ňu, na svojich sluhov, uzimených a premoknutých **do poslednej nitky**. No hneď potom princeznú slušne privítal, ale v nestráženej chvíli sklamane pošepol kráľovi: „Otec, toto veru nie je princezná vhodná pre mňa.“ A tak ani z ďalšej **nevesty nič nebolo**.

Lejak neustával ani na tretí deň, hromy burácali nad vežami zámku a aj kráľovskí rodičia mali chmúrnu náladu. Náhle sa zámkom **rozľahlo akési búchanie**. Ktosi stál v tej lejavici pred bránou a celou silou na ňu búšil. Keď stráže otvorili bránu, kráľovská rodina začudovane pozerala, ktože sa to dobýja do zámku v takom nečase. Bola to drobná, zablatená postava, zmoknutá ako myš a trasúca sa od zimy.

„Prosím vás, nechajte ma prenocovať vo vašom zámku,“ prosilo to ušpinené stvorenie. „Zastihla ma búrka, načisto som premokla.“

„Kto si, že si si prišla pýtať nocľah rovno do kráľovského zámku?“ prekvapene sa opýtal princ. Vzápätí si ale zložil svoj plášť a zahalil doň tú útlu osôbku, aby sa zohriala.

Tá sa mu vďačne uklonila a pekne sa poďakovala i sluhovi, že ju pustil dovnútra. „Ja som predsa princezná,“ usmialo sa malé stvorenie a utrelo si rukávom tvár.

A vskutku sa ukázalo, že je to dievčinka. Šaty však mala roztrhané, vlasy rozstrapatené a vôbec nevyzerala ako nejaká princezná. Kráľovná len **nesúhlasne krútila hlavou**. To dievča sa jej ani trochu nepozdávalo.

„Prichýľme ju,“ prihováral sa dobrosrdečne princ.

Kráľovnej sa vonkoncom nechcelo veriť, že by to skutočne mohla byť princezná. No skrsol jej v hlave nápad, ako by mohla **domnelú princeznú preveriť**.

„Dobre teda, radi ti poskytneme nocľah a pohostenie,“ privolila kráľovná. A hneď nato sa dušovala: „Bude sa ti u nás **spať ako v bavlnke**.“

Kým sa princezná osušila a umyla si tvár, kráľovná nechala pre ňu pripraviť jednu z komnát. Sluhom prikázala nanosiť na posteľ rovných dvadsať mäkučkých matracov a na ne položiť ešte dvadsať páperových perín. Potom si kráľovná vypýtala z kuchyne jeden drobučký hrášok a potajomky ho vsunula **pod najspodnejší matrac**. Následne zaviedla dievčinu do honosnej komnaty a zažalala jej dobrú noc.

Keď nadišlo ráno, všetci netrpezlivo očakávali, kedy sa princezná prebudí. Na ich veľké prekvapenie však zistili, že dievča už dávno vstalo, ustlalo po sebe mäkučkú posteľ, čaká v dvorane a **veselo si pospevuje**.

Len čo jej princ stihol popriať dobré ráno, kráľovná začala vyzvedať: „Ako sa ti spalo na našej kráľovskej posteli?“

„Drahý princ, drahá kráľovná, ďakujem za vašu pohostinnosť,“ odvetilo dievča zdvorilo. „Som veľmi vďačná, že ste ma na noc prichýľili. Ďakujem aj vašim služobníkom za to, že mi pripravili takú mäkučkú posteľ. Nanešťastie, celú noc som oka nezažmúrila. Ustavične ma niečo tlačilo, a veruže mám po celom **chrbte modriny**. Akiste to ale nie je vaša chyba. Azda som sa len včera v tej búrke v lese doudierala.“

Keď to kráľovná počula, od prekvapenia zhýkla. „Tak ty si naozaj princezná!“ vydýchla prekvapene. „Kto iný než jemnocitná princezná by pod dvadsiatimi matracmi zacítil **jeden drobučký hrášok**?“

A princ sa len usmieval. Nie kvôli hrášku, ale preto, že táto jemná a citlivá princezná sa skutočne správala slušne a úctivo nielen ku kráľovskej rodine, ale aj k celému služobníctvu. „Nuž, toto je princezná pre mňa,“ vyhlásil s

potešením.

A tak sa v **paláci zanedlho konala svadba**. A čo maličký hrášok? Ten s veľkou slávou uložili do múzea, kde je vystavený až dodnes.